

Sygn. akt XVI GC 32/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 lipca 2015 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W., XVI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Chała - Małkowska

Protokolant: Michał Gospoś

po rozpoznaniu w dniu 08 lipca 2015r. w W.,

na rozprawie

sprawy z powództwa **P. B. (1)**

przeciwko **Towarzystwu (...) Spółce akcyjnej z siedzibą w W.**

o zapłatę kwoty 10.470,03 zł

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda P. B. (1) kwotę 10.470,03 (dziesięć tysięcy czterysta siedemdziesiąt 03/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od daty wytoczenia powództwa tj. 07 listopada 2013 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda P. B. (1) kwotę 2.941 (dwa tysiące dziewięćset czterdzieści jeden) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.417 (dwa tysiące czterysta siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt XVI GC 32/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 07 listopada 2013 r. P. B. (1) wystąpił przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 9.999,90 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 27 czerwca 2013 do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż dochodzona kwota stanowi odszkodowanie należne mu na podstawie umowy cesji wierzytelności od pozwanego, jako ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody z dnia 27 marca 2013 r. Podniósł, iż ubezpieczyciel stwierdził szkodę całkowitą w pojeździe i wypłacił odszkodowanie w kwocie 5.900 zł, bez uwzględnienia kosztów najmu pojazdu zastępczego (pozew, k. 2-4).

W dniu 25 listopada 2013 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w W., działając w sprawie o sygn. akt XVI GNc 7238/13, wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (k. 25).

W dniu 18 grudnia 2013 r. (data nadania) pozwany złożył sprzeciw od ww. nakazu zapłaty i zaskarżając go w całości wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu podniósł zarzut braku wykazania konieczności najmu, braku minimalizacji szkody po stronie poszkodowanego, dysponowania przez niego innymi pojazdami w czasie likwidacji szkody, niewiarygodności

przedłożonych dokumentów w postaci umowy najmu oraz faktury VAT, jak również zawyżenia stawki czynszu. (sprzeciw, k. 32-36).

W piśmie procesowym z dnia 25 listopada 2014 roku powód rozszerzył żądanie pozwu o kwotę 470,13 zł stanowiącą sumę skapitalizowanych odsetek liczonych od dnia 27 czerwca 2013 roku do dnia 06 listopada 2013 roku. Wniósł o zasądzenie kwoty 10.470,03 zł wraz z dalszymi odsetkami ustawowymi od dnia wytoczenia powództwa tj. 07 listopada 2013 roku do dnia zapłaty (dalsze pismo k. 115).

Strony podtrzymywały swoje stanowiska do zakończenia procesu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 marca 2013 r. doszło do kolizji drogowej, wskutek której uszkodzony został pojazd marki F. (...) o nr rej. (...), będący współwłasnością A. S. (1) oraz W. S. (dalej także: poszkodowany). Sprawcą zdarzenia był kierujący pojazdem ubezpieczonym w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów w towarzystwie (...) (okoliczności bezsporne, nadto dowód: dowód rejestracyjny k. 10).

Po kolizji, w dniu 27 marca 2013 r. szkoda została zgłoszona w towarzystwie (...). Wobec niemożności korzystania z uszkodzonego pojazdu, w dniu 27 marca 2013 r. A. S. (1) zawarł z P. B. (1), prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) „P. B. (2)”, umowę której przedmiotem było wynajęcie pojazdu zastępczego marki F. (...) o nr rej. (...), na czas oznaczony od 27 marca 2013 r. do 16 maja 2013 r., w zamian za czynsz w wysokości 200 zł brutto za dobę. (dowód: umowa najmu k. 15, oświadczenie o konieczności korzystania z pojazdu zastępczego k. 14, wyciąg z (...) powoda k.8, zeznania świadka A. S. (1) k.)

W dniu 27 marca 2013 r. A. S. (2) zawarł z P. B. (1), umowę przelewu wierzytelności - prawa do zwrotu kosztów z tytułu najmu pojazdu zastępczego przysługującą poszkodowanemu z tytułu OC sprawcy w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 27 marca 2013 r. (dowód: umowa cesji wierzytelności k. 17, zeznania świadka A. S. (1) k.).

Pojazd był niezbędny poszkodowanemu celem normalnego funkcjonowania, w tym codziennych dojazdów do pracy z O. do W.. Nadto poszkodowany nie dysponował innym pojazdem mogącym zastąpić pojazd uszkodzony. A. S. (2) był współwłaścicielem dwóch innych pojazdów F. (...) – użytkowanego na co dzień przez jego ojca W. S. oraz O. (...), przez żonę. (dowód: oświadczenie posiadacza pojazdu k. 14, zeznania A. S. (1) k. 153-153v, zaświadczenie z (...) k. 41-47).

Zniszczenie samochodu, spowodowało zakwalifikowanie szkody jako całkowitej, ze względu na fakt, że naprawa pojazdu była ekonomicznie nieuzasadniona. (dowód: okoliczność bezsporna, decyzja (...). k. 11).

Decyzją z dnia 16 maja 2013 r. (...) S.A. przyznał poszkodowanemu kwotę 5.900 zł tytułem odszkodowania za uszkodzony pojazd. Wartość pojazdu ustalono na kwotę 13.900 zł, zaś pozostałości na kwotę 8000 zł. W dniu 20 maja 2013 roku ubezpieczyciel wypłacił odszkodowanie (dowód: decyzja k. 11, potwierdzenie przelewu k. 13). Do daty wypłaty odszkodowania poszkodowany nie dysponował oszczędnościami celem zakupu nowego pojazdu. Za wartość otrzymanego odszkodowania dokonał naprawy pojazdu (dowód: zeznania A. S. (1) k. 153v).

Z tytułu najmu pojazdu zastępczego w dniu 22 maja 2013 r. P. B. (1) wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 9.999,90 zł brutto. Kwota ta obejmowała czynsz najmu samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) przez 50 dni, od 27 marca do 16 maja 2013 roku, pod stawce 200 zł brutto/doba (dowód: faktura VAT, k. 16).

Pismem z dnia 22 maja 2013 r., P. B. (1) wezwał ubezpieczyciela do zapłaty kwoty 9.999,90 zł z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego terminie 30 dni od daty doręczenia wezwania. Pismo zostało doręczone (...) W. w dniu 27 maja 2013 roku (dowód: wezwanie do zapłaty wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru k. 18-19).

(...) W. odmówił wypłaty odszkodowania z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego (dowód: decyzja k. 20).

Powyższy stan faktyczny był w przeważającym zakresie między stronami bezsporny, a podstawę ustaleń w tym zakresie stanowiły twierdzenia strony powodowej niezakwestionowane albo wprost przyznane przez pozwanego (art. 230 k.p.c.). Dodatkowo Sąd oparł się na dowodach z dokumentów prywatnych przedłożonych przez strony. Sąd nadto za w pełni wiarygodne uznał zeznania świadka A. S. (1), dając im wiarę w pełnej rozciągłości, albowiem były spójne i jasne, a także zgodne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Wniosek dowodowy o przesłuchanie świadka A. M. (k. 4) podlegał oddaleniu z uwagi na jego zgłoszenia na okoliczność bezsporne w sprawie, bowiem dotyczące postępowania likwidacyjnego. Pozwany nie kwestionował sposobu likwidacji szkody, wypłaty odszkodowania, jego wysokości oraz odmowy refundacji kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego powództwo okazało się zasadne w całości.

Roszczenie dochodzone w niniejszym postępowaniu powód wywodził z umowy cesji zawartej w dniu 27 marca 2013 r. z poszkodowanym, na podstawie której jako cesjonariusz nabył wierzytelność poszkodowanego z tytułu prawa do zwrotu kosztów najmu zastępczego, przysługującą mu w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 27 marca 2013 r. Nabyta przez powoda wierzytelność była de facto wierzytelnością o zapłatę przez pozwanego odszkodowania za szkodę wyrządzoną poszkodowanemu w ww. kolizji, w postaci kosztów najmu samochodu zastępczego.

Większość okoliczności faktycznych w niniejszej sprawie było bezspornych pomiędzy stronami. W szczególności pozwany nie kwestionował odpowiedzialności sprawcy za zaistniałą kolizję drogową i w konsekwencji swojej odpowiedzialności z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody – posiadacza pojazdu mechanicznego.

Spór koncentrował się w głównej mierze wokół legitymacji procesowej powoda. Pozwany zarzucał także, że poszkodowany dysponował innymi pojazdami a korzystanie z auta zastępczego nie było niezbędne i konieczne. Ponadto wskazał, że sporządzenie dokumentu w postaci umowy najmu i wystawionej faktury VAT było dokonane wyłącznie na użytek tego postępowania.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że niezasadny okazał się zarzut pozwanego, który kwestionował legitymację procesową powoda do występowania w niniejszej sprawie. Pozwany zarzucił, że w niniejszej sprawie po stronie poszkodowanego nie powstała szkoda co skutkowało brakiem wierzytelności i w konsekwencji brakiem istnienia roszczenia z uwagi na to, że szkoda powstaje z chwilą poniesienia kosztów najmu pojazdu zastępczego i dopiero wówczas powstaje roszczenie odszkodowawcze, które może być przedmiotem cesji.

Powód wykazał swoją legitymację czynną do wytoczenia powództwa w niniejszej sprawie, a wynikającą z umowy cesji wierzytelności zawartej w dniu 27 marca 2013 r. z poszkodowanym (art. 509 § 1 k.c.). Przedmiotowa umowa została zawarta przez uprawnione do tego osoby, a więc przez poszkodowanego oraz przez powoda, a nadto zbywana wierzytelność była oznaczona na podstawie analizy stosunku obligacyjnego, z którego wynikała. Umowa ta nie była przez pozwanego podważana, a Sąd nie znalazł żadnych podstaw, aby ją kwestionować z urzędu. Skuteczność przedmiotowej umowy uzależniona jednak była od istnienia wierzytelności będącej przedmiotem przelewu, tj. przedmiotu cesji. Ta natomiast powstała na skutek umowy najmu zawartej przez poszkodowanego z powodem.

Umowę najmu z dnia 27 marca 2013 r. również należało uznać za ważną. Dołączone do pozwu dokumenty bezspornie wykazywały bowiem, iż również ta umowa została zawarta przez uprawnione do tego osoby – poszkodowanego i powoda, a nadto określała elementy przedmiotowo istotne w świetle art. 659 § 1 k.c. umowy najmu, a więc przedmiot najmu i czynsz najmu. Na marginesie tylko wskazać należy, iż w orzecznictwie i doktrynie przyjmuje się, iż czynsz najmu nie musi być ustalony poprzez podanie konkretnej sumy, ale możliwe jest jego dorozumiane określenie, np. poprzez odwołanie się do stosowanych stawek (tak: H. Ciepla, w: Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania, tom 2, pod red. G. Bieńka, Warszawa 2007, s. 269). Dalej wskazać należy, że umowa została wykonana przez wynajmującego, albowiem samochód został poszkodowanemu wydany do używania przez

uprawniony do tego podmiot i następnie – po wykorzystaniu – przez niego zwrócony. Okoliczność tę potwierdza poszkodowany A. S. (1) w złożonych przez siebie zeznaniach. Dodatkowo, strony umowy potwierdziły okres, na jaki samochód został wynajęty oraz koszt należnego wynajmującemu czynszu najmu, na jaki najemca wyrażał zgodę. Należy wskazać, że z umowy wynika data odbioru auta przez poszkodowanego (27 marca 2013 r.) oraz data zwrotu auta (16 maja 2013 r.) zatem należało stwierdzić, że faktyczny okres wynajmu pojazdu został określony przez wskazanie dat odbioru i zwrotu auta zastępczego. Pod datą 16 maja 2013 roku widnieje podpis poszkodowanego, co również zostało potwierdzone w jego zeznaniach. Świadczenie najemcy wynikające z umowy zostało spełnione nie poprzez zapłatę czynszu najmu, lecz poprzez dokonanie skutecznej cesji przysługującej jej wobec ubezpieczyciela wierzytelności na wynajmującego, co również stanowi formę zapłaty. Umowa cesji z dnia 27 marca 2013 r. stanowiła bowiem klasyczny przypadek przelewu w celu zapłaty (*cessio solutionis causa*), tj. przelewu następującego dla wykonania określonego zobowiązania zamiast przewidzianego treścią tego zobowiązania świadczenia. Brak jakichkolwiek podstaw do twierdzenia, iż umowa najmu została sporządzona wyłącznie na użytej postępowania, a sam najem był fikcyjny. Świadek w osobie A. S. (1) potwierdził odbiór auta oraz zwrot po wykorzystaniu. Ponadto potwierdził autentyczność podpisów pod dokumentami, które zostały dokonane w chwili zawierania umowy. Zeznania te korespondują z dokumentacją ujawnioną w aktach sprawy, tj. decyzją odszkodowawczą, datą i wysokością wypłaconego odszkodowania, czy sposobem likwidacji szkody. Brak wobec tego podstaw do uznania jego zeznań za niewiarygodne, co czyni zarzut pozwanego z tym zakresie za gołosłowny i nieudowodniony. Świadek sam potwierdził fakt współwłasności z innymi jeszcze pojazdami, (pozwany powołuje się wyłącznie na pojazd O. (...) k. 41) co czyni jego zeznania dodatkowo wiarygodnymi.

Stosownie natomiast do treści art. 34 ust. 1 ww. ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem (...) zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Zgodnie natomiast z brzmieniem przepisu art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Regułą jest zatem zasada pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. Co do zasady naprawienie szkody, według wyboru poszkodowanego, polega bądź na przywróceniu stanu poprzedniego, bądź na zapłacie odpowiedniej sumy pieniężnej. Przy dochodzeniu odszkodowania bezpośrednio od ubezpieczyciela, roszczenie poszkodowanego ogranicza się jednak do świadczenia w pieniądzu.

Szkodę majątkową stanowi utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia. Korzystanie z samochodu jest obecnie standardem cywilizacyjnym, a zatem jeżeli osoba pojazd posiadająca utraci możliwość korzystania z niego z uwagi na jego uszkodzenie, ponosi tym samym szkodę. Niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego uznawane jest przy tym za normalne następstwo wypadku komunikacyjnego w rozumieniu art. 361 § 1 k.c., a zatem jeżeli poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu. Poszkodowanemu przysługuje wówczas od ubezpieczyciela zwrot wydatków koniecznych, a więc niezbędnych do korzystania z innego pojazdu w takim samym zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swego środka lokomocji, gdyby mu szkody nie wyrządzono (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 08.09.2004 r., sygn. akt IV CK 672/03, Lex 146324 oraz uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28). Szkoda równoznaczna jest z uszczerbkiem majątkowym, obejmującym różnicę pomiędzy obecnym stanem majątkowym, a stanem majątkowym, jaki zaistniałby, gdyby nie zdarzenie wywołujące szkodę. Pojęcie straty obejmuje zatem także niezaspokojone przez poszkodowanego, ale wymagalne zobowiązania na rzecz osoby trzeciej (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2008 roku sygn. akt III CZP 62/08, opubl. (...) 2009/7-8/106). Tym samym przyjąć należy, że koszty najmu samochodu zastępczego, choć nie pokryte bezpośrednio przez poszkodowanego, mogą wchodzić w skład szkody, jaką poniósł w wyniku zniszczenia lub uszkodzenia pojazdu. Refundacji podlega, zatem czynsz najmu pojazdu zastępczego pokryty przez poszkodowanego lub przez niego nie zaspokojony, ale wymagalny. Zatem wbrew twierdzeniom strony pozwanej do powstania szkody nie jest konieczne poniesienie kosztów najmu przez poszkodowanego.

Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem doktryny i orzecznictwa w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem, z którego szkoda wynika, pozostają koszty najmu samochodu zastępczego tylko w okresie koniecznym i niezbędnym do dokonania naprawy pojazdu (por. wyrok SN z 5.11.2004 r., II CK 494/03, Lex nr 145121). Stanowisko takie ma przy tym zastosowanie jedynie przy szkodzie częściowej, albowiem odmiennie należy oceniać sytuację nastąpienia szkody całkowitej, przy której czas koniecznego najmu obejmuje – co do zasady – okres od dnia zniszczenia pojazdu do dnia, w którym poszkodowany może nabyć podobny pojazd, nie dłuższy niż do dnia zapłaty odszkodowania (tak: wyrok SN z dnia 8.09.2004 r., IV CK 672/03, Lex nr 146324). Co jednak istotne, dopuszcza się również wyjątek od tej zasady, iż w sytuacji gdy stwierdzono szkodę całkowitą, odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje również celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego także w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego (tak: wyrok SN z 22.11.2013 r., III CZP 76/13). Przedmiotowe stanowisko Sądu Najwyższego Sąd rozpoznający niniejszą sprawę w pełni podziela.

Tym samym poszkodowanemu, a w rezultacie zawarcia umowy cesji powodowi, co do zasady należał się zwrot kosztów związanych z wynajęciem samochodu zastępczego.

W niniejszej sprawie sporem została dodatkowo objęta wysokość szkody powstałej w majątku poszkodowanej w związku z najmem pojazdu zastępczego, a zatem i wysokość sędowanej na powoda wierzytelności, albowiem pozwany zakwestionował długość najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego oraz wysokość stawki wynajmu zastosowanej przez powoda.

Zważyć należy, że odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego nie jest roszczeniem za abstrakcyjny okres czasu. Potrzeba najmu musi więc wiązać się z konkretnym przedziałem czasowym. W niniejszej sprawie mieliśmy do czynienia ze szkodą całkowitą. W ocenie Sądu należy uznać, że omawiany przedział czasowy rozpoczął się w dniu zniszczenia samochodu i trwał do dnia wypłaty odszkodowania. Jak słusznie wskazał Sąd Apelacyjny w B. w wyroku z dnia 11 kwietnia 2014r., sygn. akt I Aca 10/14, w sytuacji, kiedy następuje likwidacja szkody jako całkowitej, okres wynajmowania pojazdu zastępczego powinien być bowiem wyznaczony okresem, w czasie którego poszkodowany mógł nabyć nowy pojazd – taki, jakim dysponował przed wypadkiem. Ponadto, jak wskazał Sąd Apelacyjny w B., w okolicznościach, kiedy szkoda likwidowana jest jako szkoda całkowita, decyzja strony o naprawianiu pojazdu nie może mieć wpływu na zwiększenie zakresu odpowiedzialności ubezpieczyciela. Podstawą ustalenia okresu wynajmowania pojazdu zastępczego przy likwidacji szkody całkowitej nie może być bowiem okres naprawy pojazdu uszkodzonego lecz okres niezbędny do nabycia nowego pojazdu (LEX nr 1623825). Zaznaczyć trzeba, że poszkodowany w przypadku szkody całkowitej, nie ma obowiązku angażowania prywatnych środków finansowych na zakup nowego auta. Jest absolutnie uprawnione oczekiwanie poszkodowanego na wypłatę odszkodowania przez ubezpieczyciela. Zgodnie ze znajdującą się w aktach sprawy decyzją (...) S.A. w W., odszkodowanie w wysokości 5.900 zł, zostało przyznane poszkodowanemu dopiero w dniu 20 maja 2013 r. Od dnia zaistnienia szkody całkowitej tj. 27 marca 2013 r. do dnia wypłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela tj. w dniu 20 maja 2013 r. poszkodowany miał pełne prawo do korzystania z pojazdu zastępczego na podstawie umowy najmu. Korzystał faktycznie do dnia 16 maja 2013 roku. Jak wynika z zeznań świadka A. S. (1) za kwotę odszkodowania dokonał naprawy uszkodzonego pojazdu jak najtańszym kosztem dopiero po oddaniu pojazdu zastępczego. Świadek zeznał, że nie posiadał własnych oszczędności na zakup czy naprawę samochodu przed otrzymaniem odszkodowania od ubezpieczyciela. Zatem przed datą wypłaty odszkodowania pozwany nie miał możliwości nabycia nowego samochodu ze względu na brak środków na ten cel. Zatem, w ocenie Sądu, najem pojazdu zastępczego przez poszkodowanego był całkowicie zasadny do czasu wypłaty odszkodowania, a w okolicznościach niniejszej sprawy do daty wcześniejszej tj. 16 maja 2013 roku. Zatem okres faktycznego wynajmu pojazdu przez poszkodowanego (od 27 marca do 16 maja tj. 50 dni należało uznać za zasadny.

Zarzut braku minimalizacji szkody również nie zasługuje na uwzględnienie. W tym zakresie nie można bowiem pomijać okoliczności, iż poszkodowany nie był winny kolizji, nie spodziewał się jej, a wobec nagłości jej wystąpienia, nie musiał posiadać zaoszczędzonych środków, które mógłby choćby tymczasowo spożytkować na najem pojazdu zastępczego. Gdyby do zdarzenia drogowego nie doszło, to poszkodowany mógłby nadal ze swojego pojazdu korzystać

i nie musiałby podejmować jakiegokolwiek aktywności celem zastępczego odtworzenia możliwości korzystania z rzeczy. Tym samym nie sposób odbierać mu prawa do najmu pojazdu zastępczego w dogodnej dla niego wypożyczalni, w tym skorzystania z oferty tzw. najmu bezgotówkowego, a więc takiego, w którym spełnienia zobowiązania najemcy do zapłaty czynszu najmu zastąpione zostało cesją wierzytelności przysługującej mu wobec innego podmiotu. Co za tym idzie, nie sposób zarzucić poszkodowanemu, iż nie dopełnił on obowiązku minimalizacji szkody, skoro pozwany nie poinformował go, iż ma możliwość uzyskania samochodu zastępczego u innego podmiotu. Co za tym idzie, nie może mieć również znaczenia okoliczność, iż koszt najmu u powoda był wyższy niż u innych przedsiębiorców, albowiem celem ustalenia wysokości należnego poszkodowanemu odszkodowania koniecznym jest jedynie ustalenie czy koszt, do jakiego zapłacenia zobowiązał się poszkodowany ten był kosztem uzasadnionym w świetle obowiązujących na lokalnym rynku stawek czynszu najmu, a także ewentualne odpowiednie jego obniżenie. Pozwany podniósł zarzut zawyżenia stawki czynszu, nie wskazując nawet jakichkolwiek ofert innych wypożyczalni oferujących pojazdy zastępcze tej klasy w niższych cenach, ani też nie zaferował przy tym żadnych wniosków dowodowych.

Poszkodowany ma prawo wynająć samochód tam gdzie jest to dla niego najdogodniejsze – pod warunkiem jednak, że ogólny koszt tego najmu nie będzie rażąco odbiegał od stawek rynkowych stosowanych przez podmioty konkurencyjne. Zarzut stosowania stawek rażąco wygórowanych mógłby być przez pozwanego skutecznie podniesiony, gdyby poszkodowany umyślnie albo przez rażące niedbalstwo wynajął samochód zastępczy po stawce znacznie odbiegającej od obowiązujących na rynku/por. art. 16 w zw. z art. 17 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...)/, czy też działanie poszkodowanego miałoby na celu pokrzywdzenie ubezpieczyciela sprawcy szkody, czyli iż umówiono się na stawkę wyższą od tej, którą normalnie stosuje się przy wynajmie takiego pojazdu, aby zawyżyć wysokość odszkodowania z tego tytułu. Skoro poszkodowany ma prawo do najmu pojazdu zastępczego od podmiotu stosującego stawki rynkowe (zrelacjonowane do klasy pojazdu zbliżonej w stosunku do pojazdu uszkodzonego i obszaru), to stawki powoda mogłyby zostać uznana za zawyżone jedynie w przypadku stwierdzenia, że nie są one stawkami rynkowymi bądź pojazd nie jest pojazdem klasy zbliżonej do pojazdu uszkodzonego. Pozwany nie wykazał, aby stawka najmu zastosowana przez powoda była stawką nierynkową. Nie przedstawił na tę okoliczność żadnych wniosków dowodowych. Wobec czego, w ocenie Sądu, stawka wskazana w fakturze VAT (...) tj. 200 zł brutto, jest stawką adekwatną.

Tym samym uzasadnione było przyznanie poszkodowanemu, a w konsekwencji zawarcia umowy cesji powodowi, odszkodowania stanowiącego równowartość czynszu najmu za okres 50 dni po stawce dziennej 200 zł brutto (162,60 zł netto) wynikającej z umowy najmu, w łącznej wysokości 9.990,90 zł brutto.

Analizując żądanie pozwu w zakresie odsetek należy zaznaczyć, iż kwestię tą reguluje art. 817 § 1 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. Zgodnie z tymi przepisami, jeżeli nie umówiono się inaczej, ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie dni trzydziestu, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku, przy czym w razie gdy dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń wypłaca bowiem odszkodowanie w terminie 30 dni od dnia zawiadomienia o szkodzie. Powód dochodził od pozwanego odsetek ustawowych od dnia wniesienia pozwu tj. 27 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty.

Zgodnie z brzmieniem art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. 30 – dniowy termin dla ubezpieczyciela na zapłatę należnej powodowi kwoty należy zatem liczyć od dnia 27 maja 2013 r., kiedy to ubezpieczyciel otrzymał wezwanie do zapłaty (k. 19) Termin ten upłynął z dniem 26 czerwca 2013 r. W związku z powyższym zasadne było zasądzenie odsetek ustawowych od dnia 27 czerwca 2013 r. zgodnie z żądaniem pozwu. Powód rozszerzył żądanie pozwu o kwotę skapitalizowanych odsetek od dnia 27 czerwca 2013 roku do dnia 06 listopada 2013 roku – co stanowił sumę 470,13 zł. Łączna kwota żądania pozwu stanowiła zatem kwotę 10.470,03 zł, co znalazło odzwierciedlenie w punkcie I wyroku.

Zgodnie z treścią art. 482 k.c. powód mógł żądać odsetek od odsetek od daty wytoczenia powództwa czyli od 07 listopada 2013 roku.

Mając zatem na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w pkt I sentencji wyroku na podstawie art. 509 k.c. i art. 34 ust. 1 ww. ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych w zw. z art. 436 § 2 k.c. i w zw. z art. 415 k.c. oraz w zw. z art. 361 § 1 i 2 k.c.

Rozstrzygając o kosztach procesu Sąd oparł się na dyspozycji przepisu art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Powód wygrał to postępowanie w całości, a więc to jemu należy się zwrot poniesionych kosztów, na które składają się opłata od pozwu 500 zł, uzupełniająca opłata od rozszerzonego powództwa 24 zł oraz na podstawie § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2.400 zł wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, łącznie 2.941 zł. Rozliczenie to znalazło wyraz w punkcie II wyroku.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.